

Розділ перший

*у якому в моєму будинку з'явилася котяча громадка
і вже нічого не було, як раніше*

Привіт! Мене звать Кшиштоф. Я хотів би вам розповісти про моїх котів. Коти – це надзвичайні істоти, ще у Стародавньому Єгипті знали про це. Але, вірите мені, мої коти – це найнадзвичайніші створіння на Землі! І я ніколи про це не довідався б, якби не один Святвечір.

Того дня я вже не міг дочекатися святкової вечері й подарунків під ялинкою. Я тепло вдягнувся і вийшов на подвір'я виглядати першу зірку. Небо вкривали темні хмари, і йшов сніг. Було тихо й урочисто. Я вже хотів повертатися і сказати батькам, що цього разу мусимо починати Святвечір без першої зірки, бо небо затягнуте хмарами, як раптом почув попискування. Я нашорошив вуха і зрозумів, що звук лине з-над ставка, розташованого неподалік мого дому. Я рушив у тому напрямку, і сніг заскрипів під моїми ногами. Що могло попискувати біля замерзлого ставка? Невже короп? Або сом із довгими вусами? «Може, риbam зимно і нічим дихати під тією кригою?» – подумав я.

Коли я розгорнув очерет, то побачив не рибу, а замерзлих до самісіньких кісточок трьох гарненьких маленьких кошенят. Вони подивилися на мене сумними оченятами і почали горнутися до моїх рук у товстих рукавицях. Я не міг там їх залишити! Я не вагався ні хвилини, хоч і знав, що мама не буде у захваті від того, що я вирішив зробити. В нас уже було чотири коти. Проте я не мав вибору: мусив урятувати цих крихіток. Я розстібнув куртку, запахав цих трьох нещастячок за пазуху, щоб вони відігрілися, і якнайшвидше поніс їх додому.

– Подивися, що я знайшов біля ставка! – показав я мамі три пискливі замерзлі грудочки.

– О, Господи, – мама схилилася над моєю розстібнутою курткою, з якої на неї жалісно дивилися три пари оченят.

Усупереч моїм побоюванням, вона геть не кричала на мене, тільки принесла чисту ковдру й кошик, куди поклала знайд. Вони були вже доволі великими, щоб їсти самостійно, тож мама швидко підігріла їм молока. Я переніс кошенят до миски, і вони помаленьку, спочатку незграбно, але почали пити.

Тим часом із кімнати вийшла моя доросла кішка Пуся і з цікавістю роздивлялася нових мешканців. Одразу за нею вискочили її дітки, двоє моторних кошенят: Каскадер і Вусатий.

– Пусю, ти маєш опікуватися цими малюками, – промовила до кішки мама. А Пуся, яка була досить розумною, сіла поруч із котенятами й дозволила їм притулитися до свого хутра.

За мить прийшла і стара Сіра, тітка Каскадера і Вусатого. Сіра має смугасту сіро-буру шерсть і відома своєю ексцентричністю. Вона не дозволяє себе гладити абикому, тож чужій людині важко здобути її довіру. Часом вона зникає на кілька днів, і ніхто не знає, куди вона поділася. Вона має власні таємниці, проте чудово ладить

із Пусею та її котятками. Коли вона побачила нових малюків, то зупинилася на порозі кухні та якийсь час розгублено за ними спостерігала. Я боявся, що вона не полюбить їх або образиться на мене і знову кудись піде; та вона прийняла знайд і подарувала їм ласку, як і Пуся. Обидві про них дуже дбали.

Малюки, наїджені й зігріті, згорнулися в пухові клубочки й одразу ж заснули в обіймах своїх нових мам. Це було солодко і чарівно. Лише зараз я міг добре їх роздивитися. Одне кошеня було чорним з білими шкарпетками на лапках і білою краваткою на шиї. Друге мало смугасте сіре хутро з легким відтінком блакитного та гарно муркотіло. Їхня сестричка мала руде хутро з чорними плямками і білий трикутник на мордочці. Її лапки також були білими, наче вона взула білі черевички. Я одразу зрозумів, що ці котятка незвичайні!

– Схоже, мусиш їх якось назвати, – промовив тато, а я підскочив із радості.

– Ти дозволиш їм залишитися? – запитав я.

Батьки перезирнулися.

– Це ж Святвечір, а ти їх урятував. Якщо маємо чотирьох котів, то ще трьох якось прогонуємо, – запевнила мама й зітхнула. – Може, це якийсь знак, що ти знайшов їх саме сьогодні...

І мама мала рацію: це був знак. З того дня моє життя перевернулося догори дригом. Самі послухайте...

Розділ другий

*який розповідає, що краще не дивитися телевізор надто багато,
особливо у товаристві котів*

З кожним днем котенята росли, як на дріжджах. Я дав їм такі імена: сіро-блакитного назвав Муркотиком, його сестру – Миленькою, а брата – Чорнушик. Швидко виявилось, що Муркотик, Миленька та Чорнушик, окрім типових котячих забав із клубком вовни, любляють дивитися телевізор. До того ж вони заразили цим інших котів. Мама не могла надивуватися, які це ввічливі й добре виховані котятка. Біля них навіть Каскадер поведився добре, хоч і любляв різні акробатичні штучки, особливо гойдатися на люстрі. Вусатий, улюбленим заняттям якого було скелелазіння по фіранках, також набирався добрих манер. І тепер усі коти, зокрема Пуся та Сіра, щополудня сиділи разом зі мною на канапі й дивилися цікаві документальні програми про роботу лісорубів.

Коли святкові канікули закінчилися і я мусив повернутися до школи, то був цілком спокійним за своїх тварин. Мама з татом також їздили на роботу без страху залишитися з розбитою

люстрою чи подертими фіранками. Не турбувалися, що під час нашої відсутності стануться якісь неприємності, які траплялися раніше, коли у нас ще не було Миленької, Чорнушика та Муркотика.

Під час уроків я уявляв собі, як моя котяча громадка мило та безпечно проводить час.

Одного дня, коли я повернувся додому, мене занепокоїли дивні голосні звуки. Вони мені нагадували, о Боже... звук бензопили.

«У будинку нишпорить якийсь божевільний! – від цієї думки я зблід. – Що він зробив з моїми бідними котенятами?!»

Я схопив граблі, які стояли перед дверима. Озброєний, я рушив навпочіпки до великої кімнати, де нишпорив божевільний. Я почув, що звідти лунає якась розмова. Схоже, їх було кілька. Я перелякався ще сильніше, коли почув уривок розмови:

– Вбий клин! – волав один.

Одразу ж пролунав сухий тріск.

– Так добре? – запитав інший. – Чи поправити?

Я затремтів.

– Гм, а я знаю? – озвався третій голос, схожий на дівчачий. – А куди воно впаде?

– Просто прямо, – відповів якийсь задоволений суб'єкт.

І тоді пролунав страшенний гуркіт, звук розбитого скла й радісні вигуки:

– Ура-а! Гіп-гіп ура-а-а!

Цього мені вже вистачило. Що ж там таке?

Я прочинив двері й онімів.

У кімнаті не було ніяких божевільних. Там були всі мої коти! На головах у них були пластикові миски, схожі на каски.

Каскадер тримав у лапках невеличку пилку мого тата, а на підлозі, серед розтрощених кульок, лежала ялинка.

Від здивування я широко роззявив рота.

– Привіт! – промовили коти і, наче нічого не трапилося, взялися за пиляння ніжки від стола.

– Агов, що ви робите?! – заволав я.

– Не бачиш? Вирішили стати лісорубами! – відповів Чорнушик.

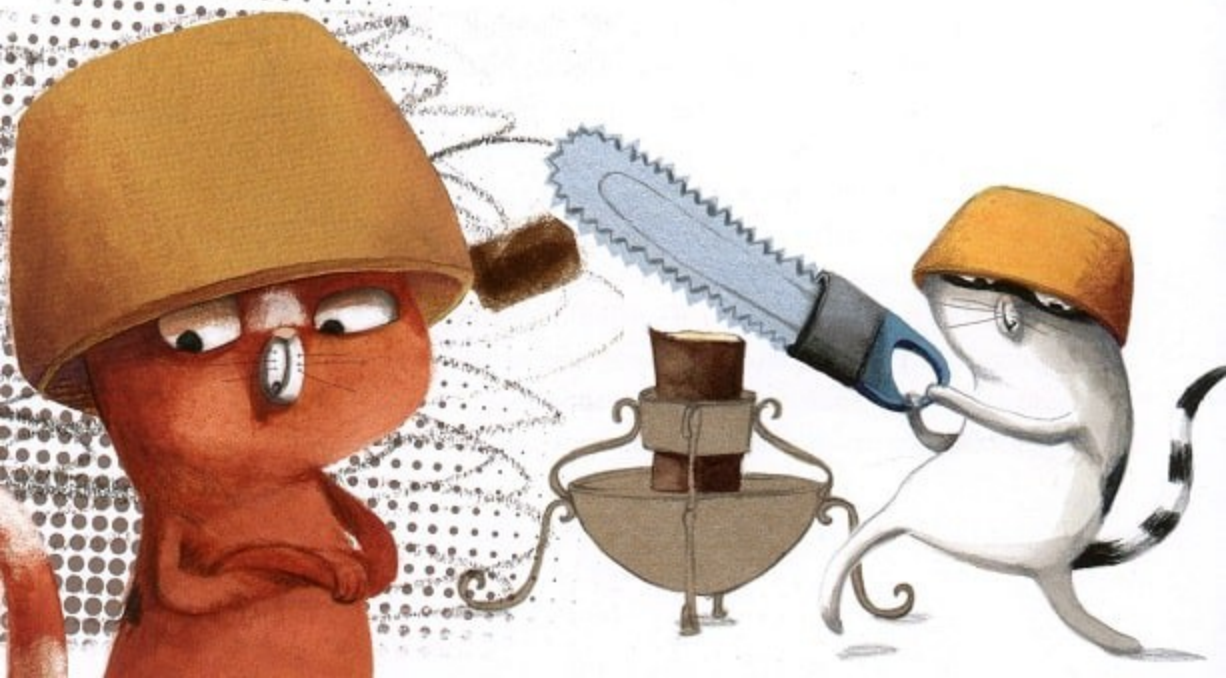
– Ми відкриємо фірму, – проінформувала мене Миленька.

– Коли продамо дерево на лісопилку, станемо мільйонерами! – додав Муркотик.

Не знаю, що було наймовірнішим: той факт, що мої коти розмовляють, чи той, що вони нищать будинок?!

– Чому ви хочете стати мільйонерами і коли почали розмовляти? – ошелешено запитав я.

– Коли ми станемо мільйонерами, то купимо собі будинок із басейном, повним смачної котячої їжі, плаватимемо там і насолоджуватимемося життям, – відповіла Миленька з викликом. – А говорити самі навчилися, – додала вона неохоче. – Це дуже легко, зрештою, ти й сам про це знаєш. – Кішка махнула лапкою,

припиняючи розмову на цю тему, проігнорувала мене й підійшла до Пусі та Сірої, які жваво обговорювали якісь плани, нашкрябані на папері.

Ну, схоже, я мав змиритися з тим фактом, що став власником котів, які розмовляють. Лише й гадки не мав, що сказати батькам, коли ті повернуться з роботи. І я мусив усе це привести до ладу.

– Досить цієї забави! – твердо промовив я. – Каскадере, віддай пилу, це дуже небезпечний інструмент!

Кіт удав, що не чує мене, і продовжував пиляти ніжку стола.

– Це старий дубовий стіл мами! – перелякано прокричав я. – Ви не можете його знищити!

– Ми його не нищимо! – запротестувала Миленька. – Лише набуваємо відповідного досвіду і кваліфікації у професії лісоруба.

– Але ялинка і стіл не придатні для цього! – гнівно вигукнув я.

Каскадер нарешті вимкнув пилку.

– То де ми маємо практикуватися? – запитав він.

– Наприклад, у лісі!

– Надворі холодно, і ми не хочемо виходити, – фиркнув Муркотик. – Окрім того, тут є фільм з інструктажем. – Він узяв пульт і ввімкнув телевізор на програмі про лісорубів.

Ну звісно, я міг би здогадатися. Ось звідки це почалося. Я уважно роззирнувся по кімнаті й лише тоді помітив, що на деяких меблях червоним фломастером був намальований хрестик. Безсумнівно, коти призначили до розпилу ще комод і шафу! Пізніше я натрапив на купу стружки в коридорі й вішак для одягу, розпилений навпіл! Батьки не пробачать мені цього! Вони точно не повірять, що це зробили коти. Ці солоденькі, ввічливі котенятка, якими ті були останні дні. Хто міг би подумати, що вони просто захопилися американськими телевізійними програмами?

Я мусив сказати «годі».

– Негайно припиніть це! – вимагав я.

Коти насупилися.

– Ти не дозволяєш нам реалізовувати наші мрії! – заявили вони похмуро.

– Дубові колоди дуже цінні, – Вусатий вказав на ніжки стола. – Ми отримали б за них великі гроші. Поділилися б з тобою і разом стали б мільонерами, – усміхнувся він.

– Це не дубові колоди! – роздратувався я. – Ви маєте вигадати інший спосіб заробити, – повчально промовив я, а ображена бригада котів з мисками на головах нарешті побігла надвір. Але я забув забрати у них пилку, й уже за мить із сусідського саду лунав гуркіт, стук вбивання клинів, а згодом і тріск зваленої черешні.

Певно, ви здогадалися, що, коли прийшли батьки, я мусив усе пояснити. Мені заборонили дивитися телевізор і програми про лісорубів. А мої коти сиділи на кухні такі ввічливі-ввічливі та хлптали молочко рожевими язичками. Та я знав, що їхні котячі забави не закінчилися і це був тільки початок. Вони подивилися зі мною багато програм! Я боявся навіть подумати, що буде, коли вони захопляться «Мегамашинами».